

Skjalden

Når skidt kommer til ære

Nu står den lille sko her. Der på øverste hylde vendt ud mod vinduet med den bedste udsigt ud over gaden og al dens travlhed. For ikke så længe siden var den selv en del af gadebilledet.

Det startede alt sammen for få år siden, da den kom til verdenen på en kold og våd vintermorgen i en alt for stor fabrikshal. Ikke længe efter blev den sammen med alle de andre sko mast tæt sammen ned i en papkasse. Herfra blev de alle sammen sendt videre og den lille sko endte på en kold metalhylde allerbagerst i en lille butik bagerst i en lille gyde.

Hver dag kom der folk ind på udkig efter et godt og billigt køb. En dag kom en dame i sin bedste alder ind, og inden længe var de ude på gaden. Vinteren var derude på sit sidste og gaderne var dækket af resterne af den sjaskede sne. Uh, det var koldt.

Man skulle tro at vinteren var den værste tid for sådan en lille sko med al sin slud og sjask på gadernes kolde fliser, men da sneens rester trak sig ned i kloakkerne, efterlod de sig lange spor af grus, glasskår og andet affald. Gaderne blev ujævne og skarpe, men sommeren var på vej med et håb om bedre tider. Dog er sommeren varm; meget varm. Gaderne bliver varmet op af den bagende sol, som skinner af alle kræfter efter at have været gemt væk så længe i vintermørket. Gåturene op og ned af de endeløse gader synes også at vare meget længere nu, hvor det ikke længere var koldt og vådt. En dag blev én af gåturene ekstra lang, da butikkernes vinduer bugnede med sommertilbud. Ét af vinduerne var fyldt med de flotteste sko. Nøj hvor den lille sko beundrede den flotte udstilling. Alle de smukke sko stod der i vinduet og beskuede den travle gade, men altid i tørvejr og altid så smukke.

Snart efter bankede efteråret på med al sin regn og blæst. Så blev gåturene kortere, men til gengæld var gaderne nu fyldt med vandpytter, og uanset hvor korte gåturene var, var den lille sko altid sjaskvåd, når de endelig kom ind igen. Den lille sko tænkte hver dag på de smukke sko i udstillingen, og hvor den dog bare så brændende ønskede at stå der i vinduet dagen lang og se smuk ud.

Og nu stod den der så endelig. Der på den allerbedste plads, pyntet så fint med uld. Til skue og beundring hver eneste dag. Og der fra sin plads i vinduet, kunne den lille sko se, hvordan de andre sko vandrede op og ned af gaderne med de travle mennesker – igennem de mange snedriver og kolde vinterdage. Og nu kunne den lille sko glæde sig over altid at være i tørvejr på sin æresplads, men til gengæld blev den ikke længere brugt.

Den lille sko blev skabt til at vandre på byens gader, men drømte kun om at stå i et udstillings- vindue. Nu hvor den stod der så smukt, drømte den sig tilbage til gadernes brosten og snavs, der hvor den gjorde nytte.

*Skrevet af Birgitte Albæk Henriksen
til Grimas Filteforening, d. 5. marts 2013*